

Cuprins

I. EVENIMENTE ONTOGENETICE ÎN LECTURĂ TRANSPERSONALĂ

I.1. Nașterea, experiența sursă și chintesența ei spirituală	7
A. Premise.....	7
B. Nașterea in contextul psihologiei prenatale	10
C. Concepția psihologiei transpersonale despre naștere (contribuția lui S. Grof).....	19
D. Opinii concluzive	35
E. Bibliografie	36
I.2. Iubirea – miracolul a-toate-ziditor	39
A. Considerații introductive	39
B. Iubirea erotică, coordonate identitare	41
C. Iubirea – un dar al sincronicității.....	56
D. Iubirea transpersonală.....	61
E. Gânduri de incheiere	65
F. Bibliografie	66
I.3. Sexualitatea, o scipire de transcendență	69
A. Câteva preparative.....	69
B. Profilul experienței sexuale	72
C. Sexualitatea tantrică – o punte către extaz	77
D. În loc de concluzii	88
E. Bibliografie	88
I.4. Moartea sau despre marea metamorfoză	90
A. Succint recurs istoric	90
B. Moartea – repere identitare dintr-o perspectivă novatoare	94

C. Argumente pentru supraviețuirea conștiinței după moartea trupului ...	105
D. Periplul post-mortem al spiritului	123
E. Asistarea celor care se confruntă cu moartea.....	135
F. Educația concepției și atitudinii față de moarte	154
G. Reflecții de final.....	161
H. Bibliografie	162

II. COPILUL, UN UNIVERS SPIRITUAL

A. Câteva jaloane introductive	165
B. Spiritualitatea copilului, fizionomie identitară	167
C. Copiii cei noi, arhitectii schimbării in lume	180
D. Importanța naturii spirituale a copilului	187
E. Schiță finală.....	193
F. Bibliografie	194

III. REZONANȚELE APLICATIVE ALE PSIHOLOGIEI TRANSPERSONALE

III.1. Educația holistică, o urgență pentru timpul nostru.....	197
A. Ancore de început.....	197
B. Identitatea educației transpersonale	201
C. Principalele exigențe ale educației transpersonale	209
D. Metode, tehnici și procedee utile educației transpersonale	214
E. Strajă la violete, in loc de incheiere	225
F. Bibliografie	226
III.2. Boala – sau povestea unei răni care poate deveni lumină.....	230
A. Cuvânt introductiv.....	230
B. Profilul identitar al maladiei	232
C. Etiologie.....	235
D. Procesul temerar al vindecării.....	241
E. Metode și strategii terapeutice	257
F. Cuvânt de incheiere.....	263
G. Bibliografie	264
III.3 Cancerul, o șansă de resurrecție spirituală.....	268
A. Generalități în preambul	268
B. Fișa identitară și patogeneza in cancer	271

C. Terapia multinivelară a cancerului	276
D. Portofoliul metodologic in tratamentul cancerului.....	286
E. Bilanț succint	295
F. Bibliografie	296
III.4. Psihoterapiile transpersonale, restructurare în profunzimi.....	299
A. Cadru general.....	299
B. Postulatele terapiei transpersonale	302
C. Meandrele vindecării.....	311
D. Etapele procesului terapeutic transpersonal.....	312
E. Calitățile necesare terapeutului de formație transpersonală	313
F. Trusoul metodologic al demersului psihoterapeutic transpersonal	315
G. Concluzii.....	322
H. Bibliografie	323
IV. CREATIVITATEA UMANĂ SAU DESPRE DARURILE TRANSCENDENȚEI	
A. Schiță pregătitoare	327
B. Creativitatea - fizionomie sintetică.....	328
C. Fazele procesului creator.....	335
D. Arta, cale biunivocă spre transcendență.....	346
E. Limpezirea izvoarelor prin art-terapie	355
F. În căutarea irizațiilor spirituale ale artei	375
G. Arta transpersonală.....	411
H. Câteva gânduri în plus.....	414
I. Bibliografie.....	415
Post-scriptum.....	421
Mulțumiri.....	427

I.

EVENIMENTE ONTOGENETICE ÎN LECTURĂ TRANSPERSONALĂ

I.1.

Nașterea, experiența sursă și chintesența ei spirituală

„Viața este o flacără care se stinge mereu,
dar recapătă scânteie de câte ori se naște un copil.“

G.B. SHAW

A. Premise

Așa cum am mai consemnat pe parcursul acestei cărți, specia umană se află într-un moment de cotitură, din cel puțin două motive: decompensarea paradigmatică și deriva sa axiologică.

Decodificând lucrurile din perspectivă istorică, reamintim că **revoluția științifică din secolul al XVI-lea a excomunicat**, fără drept de apel, **dimensiunea spirituală din știință**, decretând ca unic teritoriu de studiu doar realitatea vizibilă și cuantificabilă și mutând complet ființa umană în terestrul cotidian. Așa s-a întronat paradigma galileo-newtoniano-carteziană, care a dominat suveran și confortabil aproape cinci secole, instrumentând pentru o vreme propășirea cunoașterii.

Iată că, între timp, științele de avangardă (îndeosebi fizica relativist-cuantică și studiul modern al conștienței) au dezvăluit noi adevăruri care nu mai încap în patul procustian al paradigmei clasice și atunci ele sunt tratate cu dispreț olimpien și persiflare pentru ca, în final, să fie aruncate la „pubela“ cu gunoi a cunoașterii.

Treptat, **nume de calibru din diverse câmpuri disciplinare, animate de un laudabil spirit pantareic și interogativ, se vor înrola la cauza anevoioasă**

a schimbării de paradigmă, adică la restructurarea concepției despre lume și viață. Concret, dintr-o bună așezare dialectică, acestea vor realiza că unui savant autentic nu îi este permis să panteonizeze niciun adevăr, că știința însăși este o suită de aproximații succesive. Așa se prefigurează noua paradigmă, de esență holistică, o paradigmă ce pledează pentru cea mai insolită, dar și mai profitabilă alianță, aceea dintre știință și spiritualitate.

Și întrucât ciuperca nucleară a prejudecăților face încă prea multe victime, iar a fi în răspăr cu ceea ce s-a consacrat prin forța tradiției constituie o acrobație adeseori sinucigașă, schimbarea de paradigmă este cronofagă și deosebit de dificilă.

În cartea sa *Autobiografia științifică*, Max Planck (1968, *apud* S. Grof 2007, p.25) observa cu îndreptățită malițiozitate: „Un adevăr științific nou nu triumfă convingându-și oponentii și determinându-i să vadă lumina, ci mai degrabă fiindcă oponentii mor în cele din urmă și apare o nouă generație, familiarizată cu el.“

Chiar dacă inamicii noii paradigme sunt încă foarte robuști, opresivi și vocali, forța noului câștigă redate importante (inclusiv prin argumentele recoltate în marile laboratoare ale lumii), impunând restructurări epistemice de fond despre realitate și natura umană, dar generează și mutații atitudinale majore care pledează pentru întreruperea colapsului spiritual al omului modern și reconectarea la Sursă.

Toate aceste metamorfoze au alimentat și o nouă viziune despre naștere, viziune care își focalizează atenția îndeosebi pe decriptarea dimensiunilor sale psihologice și spirituale (inclusiv cu accesarea nivelului transpersonal).

Vorbind despre potențialul extatic al nașterii, argumentul cel mai elocvent îl oferă chiar cuvintele unei femei (*apud* T. Anghel, 2010, p.143), care mărturisește: „În timpul nașterii extatice, am avut o viziune că am ochi pe tot corpul și că pot vedea multidimensional. Am realizat că am fost într-o gaură albă din astrofizică, punctul unde ceva nou vine în existența materială și care este opusul găurii negre. Uterul îmi devenise Universul. A da naștere este similar cu originea stelelor. Cu alte cuvinte, știu acum ce a simțit Dumnezeu când a dat naștere Universului.“

Într-adevăr, nașterea fiecărui copil ne rememorează misterul, grandoarea și parfumul Genezei, ceea ce ar trebui să ne infuzeze viața cu uimire, deferență și imensă grațitudine. Totul a demarat odată cu tornada epistemică provocată de psihanaliză, care a generat restructurări majore în numeroase direcții, inclusiv asupra imaginii despre naștere. Important de consemnat este că optica cu privire la naștere a suportat modificări din ce în ce mai importante, care s-au acumulat în timp, prin contribuția unor exponenți ai

curentului psihanalist, dar și datorită psihologiei prenatale, un domeniu în plină construcție și afirmare.

Din dorința de a oferi un tablou cât mai fidel asupra acestui crescendo care s-a cristalizat în concepția și abordarea nașterii, **vom jalona sintetic**, dar edificator, **câteva dintre contribuțiile celor care au prefațat și au nutrit saltul provocat de psihologia transpersonală.**

Prin urmare, poposind succint asupra premiselor care au inaugurat acest demers, pentru început îl vom invoca pe Freud, care, dintr-o lăudabilă intuiție, a menționat fugitiv (fără a-i conferi amploare) că trauma nașterii se acompaniază de o anxietate funciară, care alimentează masiv anxietățile ulterioare.

Această frântură de teorie este captată și dezvoltată însă de infidelul său disident, Otto Rank. Acesta conferă traumatismului nașterii o rezonanță crucială în gestația și în orchestrarea nevrozelor, precum și a anxietăților vieții, aruncând în marginal opinia magistrului vienez, care pedala preponderent pe disfuncțiile sexuale și derapajele complexului oedipian în explicarea etiologiei lor.

Mai precis, O. Rank (1924/2002), într-o carte iconoclastă, intitulată *Traumatismul nașterii*, etichetează experiența nașterii ca pe o traumă fundamentală, considerând că toate evenimentele șocante ulterioare se nutresc energetic din această trăire patogenă primară. Mai mult, însăși forța motrică a vieții are la bază antinomia dintre dorința întoarcerii în cuibul uterin și frica terifiantă de o asemenea ipostază.

Decodificând psihologic semnificația somnului, acesta constituie o întoarcere la viața intrauterină. Extrapolând aria de acțiune a traumatismului nașterii dincolo de perimetrul strict individual, O. Rank consideră că trauma respectivă a generat, la scară socială, chiar apariția artei și a religiei.

Cât privește terapia psihanalitică, în opinia rankiană, aceasta se poate finaliza cu succes doar dacă pe traseul curei pacientul reușește să retrăiască traumatismul nașterii.

M. Bydlowski (1998), neopsihiatră franceză de inspirație psihanalitică, mobilizând pensele de analiză a acestei orientări, constată că pretutindeni în lume reprezentările inconștiente despre naștere ale gravidei și ale celor care o asistă au un caracter universal.

Două probleme se detașează ca fiind definatorii:

- Locul și mobilierul ales pentru naștere.
- Prezența unor persoane de gen feminin care să sprijine desfășurarea evenimentului.

Concret, nașterea are loc, de regulă, într-o locație distinctă de camera și patul unde a avut loc acuplarea, care a dus la procrearea copilului. Cutuma